

VII. 1. udvalg.

flikt. Endvidere forpligter parterne sig ifølge art. 2 til indenfor 9 måneder fra konventionens ikrafttræden at tilintetgøre alle bestående lagre af de i art. 1 nævnte stoffer og udstyr eller overføre disse til fredelige formål.

Under debatten var der bred, omend ikke uforbeholden tilslutning til konventionsudkastet. Det blev betegnet som et betydeligt resultat, og flere talere fremhævede, at art. 2 om tilintetgørelse af bestående lagre af biologiske våben var den første egentlige nedrustningsbestemmelse, der havde kunnet opnås enighed om. Det blev også betegnet som noget positivt, at konventionsudkastet ikke var et enkelt lands værk, men et produkt af en lang række staters indsats.

En række lande beklagede dog, at det ifølge art. 6 var sikkerhedsrådet og ikke generalsekretæren, der skulle træffe afgørelsen om at iværksætte undersøgelser i tilfælde af klager over brud på konventionen. Med sikkerhedsrådet som det kompetente organ kunne der opstå ulighed mellem de permanente medlemmer og andre stater. Sverige udtrykte håb om, at de permanente medlemmer ville erklære, at de ville betragte iværksættelsen af en undersøgelse over et påstået aftalebrud som et procedure-spørgsmål og dermed ikke underkastet veto-retten. En subsidier mulighed var, at en stormagt i tilfælde af klager mod den for overtrædelser af konventionen i overensstemmelse med pagtens art. 27, stk. 3 om speciel inhabilitet ville undlade at stemme. Det svenske synspunkt støttedes i flere efterfølgende indlæg.

Konventionsudkastet indeholder ikke et egentligt brugsforbud, idet brugen anses for at være forbudt i medfør af Genève-protokollen af 1925 om forbud mod anvendelse i krig af kemiske og bakteriologiske krigsmidler. Fra britisk side havde man under forhandlingerne i CCD ønsket medtaget et forbud med brugen af biologiske våben bl. a. for derved at eliminere det forbehold, som et stort antal lande har taget overfor Genève-protokollen med den hensigt at bevare retten til at gengælde et angreb med biologiske våben. Fra bl. a. sovjetisk side modsatte men sig indføjelsen af et forbud mod brugen under henvisning til, at dette kunne svække Genève-protokollen, der også indeholder et forbud mod anvendelsen af kemiske våben.

Et stort antal lande beklagede, at det ikke var lykkedes at nå frem til et konventionsudkast, der omfattede både kemiske og biologiske våben. Det måtte dog erkendes, at der, navnlig på grund af det yderst komplicerede verifikationsproblem, på indeværende tidspunkt ikke var politisk og praktisk mulighed for en aftale om forbud mod kemiske våben, og i denne situation var det trods alt bedre med en aftale om forbud alene mod biologiske våben end slet ingen aftale.

Sovjetunionen gjorde dog opmærksom på, at man i CCD havde erklæret sig rede til også at lade konventionsudkastet omfatte kemiske våben.

I det foreliggende konventionsudkasts art. 9 påtager parterne sig i god tro at fortsætte forhandlingerne med henblik på snarest muligt at nå frem til en aftale om forbud mod kemiske våben. Næsten alle talere understregede den bestemelses betydning, og Mexico søgte yderligere at styrke den ved at fremsætte forslag om indføjelse af en ny artikel i konventionsudkastet, hvorefter parterne påtager sig at gennemføre et moratorium for udvikling, fremstilling og oplagring af de farligste kemiske våben, indtil der er indgået en aftale om forbud mod kemiske våben. De pågældende våben skulle opregnes i en særlig protokol. Tanken bag det mexicanske forslag vandt nogen støtte, men det påpegedes dog fra flere sider, at det ville være hensigtsmæssigt, om det kom til udtryk i et resolutionsforslag snarere end i et ændringsforslag til konventionsudkastet. USA vendte sig mod forslaget og fremhævede, at det var yderst vanskeligt at afgøre, om et land fremstillede farlige kemiske produkter, og selvom det lykkedes at fastslå, at en sådan produktion fandt sted, var det yderligere vanskeligt at skelne, om produktionens formål var fredeligt eller militært. En opregning af, hvilke kemiske produkter der var forbudt, kunne omgås, idet de ofte uden vanskelighed kunne ændres lidt og dermed falde udenfor forbudslisten.

Frankrig var det eneste land, der vendte sig mod konventionsudkastet. Den franske delegerede udtalte, at hans land altid havde været af den opfattelse, at virkelig nedrustning ikke var mulig uden effektiv international kontrol. Det foreliggende konventionsudkast indeholdt ikke tilstrækkelige kon-